

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ (Γ' ΜΕΡΟΣ)

Ὁ ἐπόμενος -καί τελευταῖος- προορισμός μας στήν πνευματική αὐτήν ἀποστολή, ἦταν ἡ **Σόφια**, ἡ πρωτεύουσα καί μεγαλύτερη πόλη τῆς Βουλγαρίας, μία πόλη μέ πληθυσμό περίπου δύο ἑκατομμυρίων κατοίκων.

Κατά τήν ρωμαϊκή ἐποχή ἡ πόλη ὀνομαζόταν *Σαρδική* ἢ *Σερδική* καί ἀποτελοῦσε κομβικό σημεῖο τοῦ Ρωμαϊκοῦ δρόμου ἀπό τή Ναῖσό (τή σημερινή πόλη Νίς τῆς Σερβίας) στήν Κωνσταντινούπολη, ἐνῶ ἀπό τά μέσα του 6^{ου} αἰῶνα -μέ τό ὄνομα *Τριαδίτσα*- ἔγινε σημαντικό διοικητικό κέντρο τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας.

Τόν 9^ο αἰῶνα, πῆρε τό σλαβικό ὄνομα *Σρεντέτς* (=κεντρική πόλη). Ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 15^{ου} αἰῶνα ἡ πόλη μετονομάστηκε σέ Σόφια -ἀπό τή βασικότερη ἐκκλησία τῆς περιοχῆς, τήν βασιλική τῆς Ἀγίας Σοφίας (Sveta Sofia) καί ἀνακηρύχθηκε πρωτεύουσα τοῦ Βουλγαρικοῦ κράτους, στίς 03.04.1879, μετά τήν ἀπελευθέρωση ἀπό τόν τουρκικό ζυγό.

Φθάνοντας στήν Σόφια, πήγαμε στήν Πατριαρχική κατοικία, ὅπου ἐπισκεφθήκαμε τόν Μακαριώτατο Μητροπολίτη Σόφιας καί Πατριάρχη πάσης Βουλγαρίας κ.κ.Μάξιμο. Ὁ Πατριάρχης γεννήθηκε τό 1914 στό χωριό Ὁρεσακ, τό ὁποῖο βρίσκεται στό κέντρο τοῦ ὀρεινοῦ ὄγκου τοῦ Αἴμου, κοντά στή μονή τοῦ Τρόγιαν. Ἐξελέγη Πατριάρχης στίς 4 Ἰουλίου 1971, διαδεχόμενος τόν προκάτοχό του Κύριλλο.

Ὅταν μπήκαμε στό ἀρχονταρίκι τῆς Πατριαρχικῆς κατοικίας μέ τήν Ἱερά Εἰκόνα τῶν Ἰσαποστόλων Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης μέ τό Τίμιο Ξύλο, συγκινήθηκε τόσο πολύ ὅταν τήν εἶδε, πού στάθηκε ἀρκετή ὥρα ὀρθιος -ὑποβασταζόμενος ὑπό τῶν δύο ἱεροδιακόνων του- καί τήν ἀτένιζε, προτοῦ τήν προσκυνήσει.

Ὁ γηραιός Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος διανύει τό 98^ο ἔτος τῆς ἡλικίας του, μᾶς ἐντυπωσίασε μέ τήν ἀπλότητά του, μέ τήν παιδική του γλυκύτητα, τήν εὐαισθησία, ἀλλά καί μέ τή σοφία του.

Κατά τή διάρκεια τῆς συζήτησης πού εἶχαμε μαζί του, μᾶς μετέφερε πολλά ἀπό τή σοφία του καί τήν πνευματική του πείρα-ἐμπειρία, ὡς Πατριάρχης -ἀξίωμα τό ὁποῖο ὑπηρετεῖ ἐπί 41 συναπτά ἔτη. Μεταξύ τῶν ἄλλων, μᾶς διηγήθηκε τήν πρώτη εἰρηνική του ἐπίσκεψη -ὡς Πατριάρχης πάσης Βουλγαρίας- στά Ἱεροσόλυμα, ἐπί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδίκτου Α΄. Φυλάσσει μέχρι σήμερα, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ γηραιός Πατριάρχης -ὡς ἱερό κειμήλιο- τό ἐγκόλπιο-δῶρο, τό ὁποῖο τοῦ προσέφερε ὁ τότε Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Βενέδικτος Α΄.

Πρίν ἀπό μερικά χρόνια, σέ ἐπίσκεψη πού ἔκανε -μαζί μέ τήν συνοδεία του- στή μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου (Lorushna Monastery), ἔχασε τήν ωραία πορσελάνινη -μέ σμάλτο φιλοτεχνημένη- εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία κοσμοῦσε τό ἐγκόλπιο-δῶρο πού τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ Πατριάρχης Βενέδικτος. Στενοχωρήθηκε πολύ καί θεώρησε αὐτό τό γεγονός ὡς κακό σημάδι. Σκεπτόταν, τί θά ἔλεγε στόν Μακαριστό Πατριάρχη Βενέδικτο Α΄, ὅταν θά τόν συναντοῦσε στούς Οὐρανούς; θά τοῦ ἔλεγε ὅτι ἔχασε τό δῶρο-εὐλογία πού ἐκεῖνος μέ τόση ἀγάπη τοῦ εἶχε χαρίσει;

Παρεκάλεσε τούς πατέρες πού τόν συνόδευαν, νά ἐπιστρέψουν στό μοναστήρι καί νά τό ἀναζητήσουν. Οἱ πατέρες ἔψαξαν καί βρῆκαν τήν περίτεχνη μικρή εἰκόνα νά στέκεται ὀρθία καί ἀνέπαφη, σέ ἕνα σκαλοπάτι ἔξω ἀπό τόν ναό τῆς μονῆς Lorusna. Χάρηκε ἀπάνταστα πού τελικά τήν βρῆκε, καί ἀπό τότε τό ἐγκόλπιο-δῶρο ἦταν γι' αὐτόν ἕνα ἰδιαίτερο κειμήλιο ἀπό τήν Ἁγία Γῆ καί μία ἰδιαίτερη εὐλογία ἀπό τά Ἱεροσόλυμα.

Ἀφοῦ πήραμε τήν εὐχή του καί τίς πολλές ἐγκάρδιες εὐχαριστίες του γιά τήν ἐπίσκεψή μας, τίς εὐχές καί τά σέβη του γιά τόν Μακαριώτατο Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ.κ.Θεόφιλο Γ', μᾶς εἶπε πῶς εἶναι πολύ μεγάλη ἡ ἐπιθυμία του - πρίν φύγει γιά τήν ἄλλη ζωή- νά ἀξιωθεί νά ὑποδεχθεῖ τήν Α.Θ.Μακαριότητα τόν Προκαθήμενο τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας κ.κ.Θεόφιλο Γ' σέ μία εἰρηνική του ἐπίσκεψη στήν Σόφια, στήν Βουλγαρία.

«Ἄν καί εἶμαι πολύ μεγάλος σέ ἡλικία», μᾶς εἶπε, «θέλω πάρα πολύ νά μᾶς δώσει τήν μεγάλη χαρά, τήν τιμή καί τήν εὐλογία νά μᾶς ἐπισκεφθεῖ ὁ Πατριάρχης. Θέλω νά τόν καλωσορίσω κοντά μας, νά τόν δεχθῶ καί νά τόν τιμήσω ὅπως τότε, στήν Ἁγία Γῆ, μέ εἶχε δεχθεῖ καί μέ εἶχε τιμήσει ὁ γηραιός Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Βενέδικτος Α'».

Τόν βεβαιώσαμε ὅτι θά μεταφέρουμε τήν ἐπιθυμία του στόν Πατριάρχη μας, ὅταν ἐπιστρέψουμε στήν Ἁγία Γῆ. Πήραμε τήν εὐλογία του καί βγαίνοντας ἀπό τήν Πατριαρχική κατοικία μᾶς περίμενε μεγάλη ὑποδοχή 60-70 ἱερέων καί Ἀρχιερέων στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Κυριακῆς -ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται δίπλα ἀκριβῶς στήν Πατριαρχική κατοικία- ὅπου φθάσαμε μέ πομπή. Ἐκεῖ μᾶς ἀνέμενε πλῆθος πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπομονετικά περίμεναν γιά νά προσκυνήσουν τήν Ἱερή Εἰκόνα μέ τό Τίμιο Ξύλο.

Ἡ Ἁγία Κυριακή (Sveta Nedelya), μέ τόν θεόρατο θόλο της, εἶναι ἕνα χαρακτηριστικό παράδειγμα νεοβυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ὁ ναός αὐτός χτίστηκε τόν 19^ο αἰῶνα πάνω στά ἐρείπια παλαιότερου ναοῦ ἀπό τήν Μεσαιωνική περίοδο, ἐνῶ ἡ πρώτη ἐκκλησία -ξύλινη μέ πέτρινα θεμέλια- εἶχε κτιστεῖ κατά τόν 10^ο αἰῶνα.

Σήμερα, ὁ Ἱερός Ναός τῆς Ἁγίας Κυριακῆς εἶναι ἡ ἔδρα τῆς Μητρόπολης τῆς Σόφιας.

Κατόπιν ἐπισκεφθήκαμε τόν Καθεδρικό Ναό τῆς Σόφιας (τόν μεγαλύτερο ναό τῆς Βουλγαρίας καί ἕναν ἀπό τούς μεγαλύτερους ναούς τῶν Βαλκανίων), ὁ ὁποῖος εἶναι ἀφιερωμένος στόν Ἅγιο Ἀλέξανδρο Νιέφσκυ (Sveti Aleksandar Nevsky). Εἶναι μία ὑπέροχη πεντάκλιτη ἐπιβλητική ἐκκλησία -σέ νεοβυζαντινό ρυθμό, μέ ἕνα θεαματικό καμπαναριό, μέ χάλκινους καί χρυσούς θόλους (ὁ κεντρικός χρυσός θόλος τοῦ ναοῦ ἔχει ὕψος 45 περίπου μέτρα), οἱ ὁποῖοι σέ καθηλώνουν μέ τή μεγαλοπρέπειά τους.

Στό ἐσωτερικό τοῦ ναοῦ τά βιτρό, οἱ τοιχογραφίες καί οἱ ἐπιβλητικοί θρόνοι ἀπό ἐλεφαντόδοντο κλέβουν τήν παράσταση. Στόν κύκλο τοῦ τρούλου ἀναγράφεται μέ ὠραία χρυσά γράμματα ἡ προσευχή «Πάτερ ἡμῶν». Ὁ ναός ἔχει ἐξαιρετική ἀκουστική, καλύπτει ἐπιφάνεια 3.170τ.μ. καί μπορεῖ νά χωρέσει ἐκκλησίασμα 5.000 ἀνθρώπων.

Χτίστηκε μετά τό τέλος τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1878 (μεταξύ 1882 καί

1912), σέ ανάμνηση τῶν 200.000 πεσόντων Ρώσων στρατιωτῶν κατά τήν ἀπελευθέρωση τῆς Βουλγαρίας ἀπό τόν Ὑθωμανικό ζυγό. Θεωρεῖται ἡ καρδιά τῆς πόλης καί εἶναι τό μνημεῖο-ναός πού ἔχει φωτογραφηθεῖ περισσότερο ἀπό ὁποιοδήποτε ἄλλο στή Βουλγαρία.

Ἐκεῖ, προσκυνήσαμε τά ἱερά λείψανα τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου Νιέφσκυ (δῶρο τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στόν συγκεκριμένο ναό), τά ὁποῖα εἶναι τοποθετημένα σέ περίτεχνη λειψανοθήκη.

Ὁ Ἀλέξανδρος Γιαροσλάβιτς «Νιέφσκυ» εἶναι μία ἀπό τίς σημαντικότερες προσωπικότητες τῆς μεσαιωνικῆς Ρωσίας καί ἅγιος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας (ἀπό τό 1547). Ἐπίσης εἶναι γνωστός καί ὡς Τσάρος Ὁσβομποντιτέλ (Tsar Osnoboditel), δηλαδή «Τσάρος Ἐλευθερωτής».

Δίπλα στήν ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου Νιέφσκυ βρίσκεται ἡ βασιλική τῆς Ἀγίας Σοφίας (Sveta Sofia), τήν ὁποία ἐπισκεφθήκαμε κατόπιν. Ὁ ναός αὐτός - τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας- εἶναι ὁ θεματοφύλακας τῆς ἱστορίας τῆς πόλης, μέ μεγάλη πολιτισμική καί ἱστορική ἀξία καί -ὡς παλλόμενη καρδιά- χτυπᾷ στόν ρυθμό τῆς πανέμορφης αὐτῆς πρωτεύουσας, ἡ ὁποία καί πῆρε τό ὄνομά της ἀπό αὐτόν τόν ἱερό ναό. Τυλιγμένη μέσα σέ πολλούς θρύλους, ἡ ἐκκλησία αὕτη ἀποτελεῖ μία ἀπό τίς σημαντικότερες παλαιοχριστιανικές βασιλικές στή Νοτιοανατολική Εὐρώπη. Οἰκοδομήθηκε τό 450-457 μ.Χ. πάνω στά θεμέλια τεσσάρων ἀρχαιοτέρων κοιμητηριακῶν ναῶν.

Κατά τήν τουρκοκρατία ἡ ἐκκλησία χρησιμοποιήθηκε ὡς ἀποθήκη πολεμικῶν λαφύρων τῶν Τούρκων, ἀπό τίς νίκες τους στή Δυτική Εὐρώπη. Κατόπιν τήν ἔκαναν τζαμί, προσέθεσαν μιναρέ καί λειτούργησε ὡς μουσουλμανικό τέμενος πάνω ἀπό δύο αἰῶνες.

Τό 1818 καταστρέφεται τό ἀνατολικό της μέρος -μετά ἀπό μία ἰσχυρή σεισμική δόνηση καί γκρεμίζεται ὁ μιναρές. Οἱ Τοῦρκοι διορθώνουν τίς ζημιές, ἀλλά τό 1858 μία δεύτερη σεισμική δόνηση γκρεμίζει καί πάλι τόν μιναρέ καί τό βόρειο τμήμα τοῦ νάρθηκα καί σκοτώνονται ἐντός τοῦ ναοῦ, οἱ δύο γιοί τοῦ Χότζα. Ὁ θάνατός τους ἔγινε δεκτός ὡς κακός οἰωνός ἀπό τούς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἐγκαταλείπουν ὀριστικά το κτίριο.

Κατόπιν χρησιμοποιήθηκε ὡς ἀποθήκη φωταερίου γιά τόν φωτισμό τῆς πόλης καί τό 1892 στόν τροῦλο του κτίζεται παρατηρητήριο τῶν πυροσβεστῶν. Τό 1900 ἀρχίζει σιγά-σιγά ἡ ἀνασυγκρότησή του γιά παρεκκλήσι, ἐνῶ τό 1955 ἀνακηρύσσεται σπουδαῖο μνημεῖο πολιτισμοῦ.

Ὁ ἱστορικός αὐτός ναός εἶναι, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, ἀφιερωμένος στήν Ἀγία τοῦ Θεοῦ Σοφία, ὅπως καί ἡ Ἀγία Σοφία τῆς Κωνσταντινούπολης. Μέ τήν πάροδο ὅμως τῶν αἰώνων συνδέθηκε καί μέ τέσσερις ἀκόμα σπουδαῖες Ἅγιες Σοφίες οἱ ὁποῖες τιμήθηκαν σέ αὐτόν τόν ναό, δηλαδή μέ τήν Ἀγία Σοφία καί τίς τρεῖς θυγατέρες της (τήν Πίστη, τήν Ἐλπίδα καί τήν Ἀγάπη), καί μέ ἄλλες τρεῖς Ἅγιες Σοφίες, οἱ ὁποῖες τιμῶνται στή Βουλγαρία.

Ὁ ναός ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά σύμβολα καί καυχήματα τῆς Σόφιας καί εἶναι ἡ ἀνάδοχος της. Ἡ βουλγαρική πρωτεύουσα ἔχει καθιερώσει ὡς ἑορτή της, ἡ *Ἡμέρα τῆς Σόφιας*, τήν 17^η Σεπτεμβρίου (μνήμη Αγ.Σοφίας, Πίστewς, Ἐλπίδος καί Ἀγάπης).

Έντός του ναού γίνονται -αυτό τό χρονικό διάστημα- αρχαιολογικές ανασκαφές καί μάλιστα έχει βρεθεί ή υπόγεια πλέον νεκρόπολη μέ πολλούς τάφους, μέ τοιχογραφίες, υπέροχα μωσαϊκά, εἰκόνες, κατακόμβες. Όλα αὐτά τά εὐρήματα ἀναστηλώνονται καί συντηροῦνται γιά νά μπορέσουν νά γίνουν προσβάσιμα γιά τούς ἐπισκέπτες, μέσα σέ ἕνα μοναδικό ὑπόγειο μουσεῖο.

Αφήνοντας τόν υπέροχο Ἱερό Ναό τῆς Ἀγίας Σοφίας περάσαμε ἀκριβῶς ἀπέναντι, στό κτίριο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Βρίσκεται στήν πλατεία τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου Νιέφσκυ. Πρόκειται γιά ἕνα λαμπρό νεοκλασικό κτίριο χαρακτηριστικό τοῦ ὁποῖου εἶναι τά σμαλτωμένα κόκκινα καί χρυσά τοῦβλα. Χτίστηκε τό διάστημα 1906-1908. Διάφορα γλυπτά πού κοσμοῦσαν τήν πρόσοψη τοῦ ναοῦ καταστράφηκαν κατά τή διάρκεια τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου.

Μπροστά στήν εἴσοδο ὑπάρχει ἕνα ὠραῖο κεντρικό μωσαϊκό τό ὁποῖο ἀπεικονίζει τρεῖς παλαιούς ἱεράρχες, τόν Ἰλαρίωνα τῆς Μακαριόπολης (Metropolite Ilarion Makariopolski), τόν Αὐξέντιο τοῦ Βέλεις (Metropolite Avksentiy Veleshki) καί τόν Παῖσιο τῆς Φιλιππούπολης. Λόγω τοῦ ὅτι ἡ Φιλιππούπολη λέγεται σήμερα Plovdiv (Πλόβντιβ), ὁ τελευταῖος εἶναι γνωστός καί ὡς Παΐσιος τοῦ Πλόβντιβ (Metropolite Paisiy Plovdivski).

Οἱ τρεῖς αὐτοί ἱεράρχες ἦταν οἱ ἀρχηγοί στούς ἀγῶνες γιά τήν ἀνεξαρτησία τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας. Θεωροῦνται οἱ πατέρες τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, διότι μέ τίς ἐνέργειές τους δημιουργήθηκε τό Βουλγαρικό Ἐξαρχάτο. Ὁ Ἰλαρίων τῆς Μακαριόπολης ἦταν ἐλληνοτραφεῖς καί ἔγινε μέλος τῆς πρώτης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Στοβίου κ.Ναούμ, μᾶς ὑποδέχθηκε καί μᾶς ξενάγησε σέ ὅλους τούς χώρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Εἶδαμε ἐκεῖ, τήν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τά γραφεῖα, τίς αἴθουσες ὑποδοχῆς, τά ἀρχονταρίκια. Τό κτίριο αὐτό ἀποτελεῖ σήμερα καί τήν κατοικία ὅλων των ἱεραρχῶν καί συνοδικῶν, καθώς καί τό γραφεῖο τοῦ Πατριάρχου.

Καθώς ἡ πνευματική ἀποστολή τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων στήν Βουλγαρία -μέ τόν Τίμιο καί Ζωοδόχο Σταυρό- πλησίαζε στό τέλος της, ἐπιστρέψαμε στόν μητροπολιτικό ναό τῆς Ἀγίας Κυριακῆς γιά νά παραλάβουμε τήν Ἱερά Εἰκόνα μέ τό Τίμιο Ξύλο. Ὁ βοηθός Ἐπίσκοπος τοῦ Πατριάρχου, θεοφιλέστατος κ.Ἰωάννης μᾶς πληροφόρησε ὅτι μέσα στό μικρό χρονικό διάστημα πού ἔμεινε ἡ Ἱερά Εἰκόνα στήν ἐκκλησία, εἶχαν προσκυνήσει τόν Τίμιο Σταυρό περίπου τρεῖς χιλιάδες πιστοί.

Ξεκινήσαμε -γιά τό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς μας στήν Ἀγία Γῆ- μέσα σέ κλίμα πολύ φορτισμένο συγκινησιακά. Όλοι μᾶς ἀποχαιρετοῦσαν δακρυσμένοι καί ἔραιναν τήν Ἱερά Εἰκόνα μέ ροδοπέταλα καί ροδόσταμο. Δέν ἦταν δυνατόν νά φύγουμε ἀπό τό μεγάλο πλῆθος τῶν πιστῶν. Μπήκαμε τελικά στό αὐτοκίνητο βουβοί ἀπό τήν συγκίνηση.

Στό ἀεροδρόμιο μᾶς συνόδευαν ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος καί ἀντικαταστάτης τοῦ Πατριάρχου, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σλύβεν κ.Ἰωαννίκιος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Στοβίου κ.Ναούμ, ὁ Ζνεπόλεως κ.Ἰωάννης καί ἀρκετοί ἱερεῖς καί διάκονοι. Μόλις φθάσαμε στό ἀεροδρόμιο, κάναμε καί πάλι δέηση. Ἀσπάστηκαν ξανά τόν Τίμιο Σταυρό οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ κληρικοί πού μᾶς συνόδευαν, καί -στή συνέχεια- ὅλο το προσωπικό τοῦ

αεροδρομίου καί τῆς τουριστικῆς ἀστυνομίας πού ἦταν κοντά μας -ἄγρυπνος φρουρός- ὅλο αὐτό τό δεκαήμερο.

Ἐκτιμώντας αὐτήν τήν ταπεινή μας ἀποστολή στή Βουλγαρία, πού πραγματοποιήθηκε μέ τήν εὐλογία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πατριαρχείου μας τῶν Ἱεροσολύμων, θεωροῦμε ὅτι ἦταν γιά μᾶς μιά ἀξέχαστη ἐμπειρία ἀγάπης καί ἀβραμιαίας φιλοξενίας ἀπό ὅλους τούς ἀδελφούς μας στή Βουλγαρία, κληρικούς καί λαϊκούς. Πιστεύουμε ὅτι πέτυχε ὁ σκοπός τῆς ἐπίσκεψής μας, πού δέν ἦταν ἄλλος ἀπό τό νά ὠφεληθοῦν πνευματικά καί νά προσκυνήσουν ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι -λόγω κρίσεως οἰκονομικῆς- ἀδυνατοῦν νά ἐπισκεφτοῦν τούς Ἁγίους Τόπους.

Ἐγινε λαϊκό προσκύνημα ὁ Τίμιος Σταυρός παντοῦ ὅπου πηγαίναμε, καί ὑποδέχονταν μέ τιμές ἀρχηγοῦ κράτους τήν Ἱερά Εἰκόνα τῶν Ἰσαποστόλων Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης μέ τό τεμάχιο τοῦ Τιμίου Ξύλου, τό ὁποῖο εὐρίσκεται στό κέντρο τῆς εἰκόνας. Ἡ συγκίνηση γιά ἐμᾶς ἦταν μεγάλη. Θαυμάσαμε τήν πίστη τῶν προσερχομένων πιστῶν καί τήν κατάνυξή τους στίς δεήσεις καί τίς ἱερές ἀκολουθίες. Θαυμάσαμε τήν προσωπικότητα τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου πάσης Βουλγαρίας κ.κ.Μαξίμου, ἀλλά καί τῶν Ἀρχιερέων καί ἱερέων, πού ὅλοι τους εἶναι ἐξαιρετικοί. Ὁ ἕνας καλύτερος ἀπό τόν ἄλλον. Ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς μέ μόρφωση πνευματική, ἀγιοπατερική, ἀλλά καί κατά κόσμον. Σχεδόν οἱ περισσότεροι γνωρίζουν τήν ἑλληνική γλῶσσα καί εἶναι πτυχιούχοι θεολογίας, ἀπό τά πανεπιστήμια τῶν Ἀθηνῶν καί τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἡ πνευματική αὐτή ἀποστολή πέτυχε μιά ἀκόμα μεγαλύτερη σύσφιξη τῶν σχέσεων μεταξύ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας. Πληροφορηθήκαμε ἐπίσης -ἀπό τόν ἴδιο τόν κλῆρο- ὅτι τό Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων εἶχε παλαιότερα πολλά μετόχια στή Βουλγαρία, στίς περισσότερες ἐπαρχίες τῆς χώρας. Ὅμως, λόγω τῶν καθεστώτων καί τῶν κυβερνήσεων, χάθηκαν ὅλα.

Ἐλπίζουμε στό μέλλον τά Ἱεροσόλυμα νά ἀποκτήσουν ἀκόμα μεγαλύτερη καί στενότερη πνευματική σχέση μέ τήν εὐλογημένη αὐτή χώρα.

Εἶθε ὁ Πανάγιος Θεός νά τούς εὐλογεῖ σέ ὅλες τους τίς σκέψεις καί ἐνέργειες.

Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος

Ἡγούμενος Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ποιμένων, Βηθλεέμ

ngg_shortcode_0_placeholder